

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. III. Qualis confessio requiratur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

DUBIUM III.

Qualis Confessio requiratur?

ARTICULUS I.

Andebeat esse integra materialiter?

Resp. Ad confessionem, per se, & ordinariè requiritur integritas materialis, sita in eo, ut postquam diligentius te excusseris, & conscientia tuae latebras (ita loquitur *Trid. sess. 14. ca. 5.*) exploraveris, confitearis omnia mortalia memoriae occurrentia, nondum confessa, eorumque numerum, & circumstantias, quae speciem mutant. Patet ex *Trid. l. c.* & est certum. Ratio, quia alias nec iudicium sacramentale rectè administrari, nec æquitas in pœnis statuendis servari potest.

Dicitur I. *Per se & ordinariè*: quia per accidens, & extraordinariè, sufficit integritas formalis. *v. dub. seq.*

Dicitur II. *numerum*: intellige certum, qui si nõ constet, dic probabilem, addendo, *plus minus*. Quod si deinde deprehendas te errasse, non tenes iterum confiteri, nisi notabiliter fuerit major. *Egund. Sanch. Hurt. contra Regin. Fill. & Sa.*, qui dicunt, verba illa, *plus minus*, tantum extendi, ad unum vel duo supra numerum indicatum. Sed quamvis hoc sit verum in numero parvo denario, v. g. non tamen in aliis, v. g. centenario, millenario, &c. quia verba illa non habent sensum absolutum, se respectivum, ad numerum, cui adduntur.

etur, qui quanto fuerit major, tanto etiam maior
 verbis istis intelligitur, dummodo tamen sit pas-
 yus respectu alterius, cui adiungitur, quod pruden-
 tis arbitrio æstimandum est. Ita *Dian. p. 3. l. 3. l. 194.*
ex Nav. &c. Item *C. Lugo, d. 16. n. 94.* Quod si
 autem nec probabilis haberi potest, dicenda est
 consuetudo peccandi, tempus, & frequentia in
 die, septimana, mense, vel anno. *v. Fill. tom. 7. l. 7.*
c. 4. Dian. p. 3. t. 4. resol. 94. Gasp. Huri. d. 9. dif. 5. C.
Lugo d. 16. num. 79.

Dicitur III. *Quæ speciem mutant:* quia etsi pro-
 babile sit, quod docet *Suar. Côn.* & alii, etiam casus
 quæ notabiliter in eadem specie aggravant, (hoc
 est, quæ juxta cujusque conscientiam excedunt
 ordinarium peccandi modum) esse explicandas,
 ob rationem allatam in responsione. Contra
 tamen sententia, quam ex *D. Thom. Sylv. Navar.*
 docet *Vasq. Reg. Bonac. Lugo, d. 16. l. 3.* etiam proba-
 bilis est, & tuta: saltem si excipias, 1. Gradus con-
 sanguinitatis, in incestu. 2. Quantitatem furti, in
 injuriæ, &c. quæ egent satisfactione. 3. Quando unus
 actus plures sunt occisi, vel infamati, vel apud plu-
 res. 4. Odiu diuturnum: quia tunc solent plures
 actus fieri. *v. Regin. loc. cit.* 5. Peccatum inter con-
 fessarium & pœnitentem. *v. Fill. de imped. mat. l. 16.*
5. q. 5. 6. Si circumstantia invehat censuram vel
 reservationem, vel ad necessariam pœnitentis de-
 rectionem, à confessario prudenter interrogat.
Vnde resolves.

I. Ad integritatem confessionis prærequiritur
 diligens examen, pro capacitate pœnitentis, tem-
 poris mora, & ceteris circumstantiis. Ad id autem
 quis

sufficit diligentia mediocris, qualem vir prudens in arduis negotiis adhibet, vel qualem, moraliter loquendo, docti & timorati adhibere solent, etiam si quis putet, majore diligentia plura se reperiturum. *Bon. t. i. d. 5. q. 3. Laym. l. 5. t. 6. ca. 8.* Post medietatem autem istam diligentiam non tenetur de antea acta vita ulterius cogitare: & si quid occurrat, quod videatur non esse in confessione explicarum, potest sibi persuadere, cum cæteris id memoratum fuisse, *Dian. p. 3. t. 4. R. 107. ex Sancio.*

II. Examen hoc à confessario potest suppleri: quod tamē *Suar.* reprobatur, in confessionibus longis diligentiorum, eò quòd impossibile ferè sit, ut quis repente rogatus omnia recorderetur; & tantum admittit in rudibus: quos etiam monet *Sa. Confessio*, bona fide confessos, non nimis rogandos de confessionibus præteritis, nisi intelligatur aliquid necessarium de fuisse. *v. Fagund. Dian. p. 3. tr. 4. ref. 89.*

III. Non est necessarium peccata scribere, ne memoria excidant, ut contra *Bon.* docet *Suar. Vasq. & alii.* Imò *Sotus* dicit, id non consulendum, ob periculum evulgationis. Melius tamē *Lay. Cón. & alii.* asserunt, suadendum esse; dummodo vitetur anxietas nimia, propter quam scrupulosus prohiberi potest.

IV. Invalida est confessio, non integra ex ignorantia, vel negligentia mortaliter culpabili, ut verius docet *Suar. & alii* communiter, contra *Sotum & Canum*: quia *Trid.* requirit diligens examen.

V. Non officit integritati, per se loquendo, si quis subinde gravius lapsus, id alteri prius cōfiteatur.

tur, & deinde ordinario suo venialia tantum, (qui imprudenter id ægrè feret, prohibebit, aut reprehendet) nisi tamen ea occasione, maneat in mortali occasione peccandi, aut ideo circumeat, ut liberior peccet: tunc enim graviter peccabit, & ob defectum attritionis, confessio erit nulla. Ita *F. Lugo, l. 5. t. 6. C. Lugo, d. 16. n. 57.*

VI. Ex circumstantiis minuentibus, illæ tantum explicandæ sunt, quæ vel omnino tollunt malitiam, vel ex mortali faciunt venialem, ut pavitas materiæ, indeliberatio, &c. v. g. si die Veneris ignorans comedisset carnes: vel alioquin notabiliter mutant iudicium Confessarii, saltem quoad speciem.

VII. Ad servandam integritatem confessionis, peccata mortalia dubia, ut dubia, (loquendo de dubio propriè dicto,) sunt aperienda, ut docet *Suar. in 3. p. to. 4. d. 22. s. 9. n. 7. Sanch. Dian. C. Lugo, d. 16. n. 63. Bon. d. 3. q. 5. s. 2. p. 2. dif. 4.* & alii communiter contra *Côn.* Ratio, tum quia peccata, quæ sunt in conscientia, debent manifestari; at dubia sunt, ut dubia in conscientia: tum quia in negotio salutis, & medio ad hanc necessario, non tam locum habet illud axioma: *Melior est conditio possidentis, quam hoc; In dubio tutior pars eligenda est.* (Excipiuntur tamen scrupulosi, & ii, quibus diu post peccatum suboritur aliquod dubium; si aliàs soliti sint sollicitè confessionem instituere: quia non est dubium prudens.) Quod si postmodum accipiat notitiam certam, idem rursus esse confitendum, tanquam certum, docet *Turianus, Sanch. 1. mor. c. 10. n. 69.* Dubitat tamen *C. Lugo, d. 16.*

d. 16. / 2. n. 79. & 92. suadetque id ut securius. v. Dra. p. 3. t. 4. R. 60. & 107. Si verò peccatum confessus est, ut certum, & postea de eo dubitet, an fecerit, non tenetur iterum confiteri, ut dubium. *Lug. Tamb. de exped. conf. l. 1. ca. 1.* qui idem censent, etsi postmodum certò comperiat se non fecisse. Monent autem *Suar. & Tamb. l. c.* si quis sola peccata dubia confiteatur, monendum, ut addat aliquod certum ex alijs confessis. Quod si id haberi non possit, absolvendum sub conditione.

ARTICULUS II.

Quando sufficiat confessio integra formaliter?

Resp. Etsi ad hoc Sacramentum requiratur semper aliqua confessio, non tamen semper opus est, ut ea sit integra materialiter, modo sit talis formaliter, seu moraliter, id est, quantum moraliter loquendo hic & nunc potest fieri; etsi postea debeas, si possis, supplere defectum, non statim, sed quando rursus confiteri obligaberis, aut voles. Porro quando talis confessio sufficiat, sequentes regulæ docent.

Prima. Quandoquocumque quis ad materialiter integrè confitendum physicè est impotens, sufficit integritas formalis: quia præceptum divinum non obligat ad impossibile. Unde possunt in sequentibus casibus absolvi, 21. Mutus, etsi unum tantum vel alterum peccatum per nutus significaverit: nisi tamen scripto possit confessario exhibere: ad

E e s

quod

quod tunc eum teneri probabilius est, ut commu-
 niter docetur, contra *Caj. Nav.* & alios. 2. *Surdus*,
 qui non potest omnia explicare. *Laym. l. 5. t. 6. c. 17.*
 8. 3. Ignarus idioma tempore præcepti vel ab-
 terius necessitatis, etsi non integrè intelligatur, si
 neque confessarius linguæ gnarus, neq; interpretis
 haberi possit; imò etsi adsit interpretis: nõ enim te-
 netur per eum confiteri, ut docet *Suar. Vafg. Dian.*
 nisi fortè in periculo mortis, in quo aliqua minor
 cõfiteri sufficet. *C. Lug. d. 25. n. 61. 4. Moribundus*,
 usu linguæ subito destitutus, si petat absolvi, ac
 det signa doloris, vel antè dederit coram aliis, mo-
 do id fecerit in ordine ad Sacramentum, quod de
 quovis in eo statu præsumendum videtur. Quo
 casu, si (saltem coram ipso infirmo) sive ab uno,
 sive pluribus, mediatis, vel immediatis testibus
 detur testimonium, Sacerdotem non tantum posse,
 sed probabiliter etiam teneri absolvere, (saltem
 sub conditione) docet *Dian. & C. Lugo, d. 18. n. 84.*
Et c. ex multis aliis. Item *Bonac.* citans declaracionem
 Cardinalium pro se; & *Prap. q. 4. d. 1. s. 1.*
Et c. eò quòd sic & ægri necessitati, & reverentia
 Sacramenti consulatur. Dixi saltem quia *Tam-
 bur. l. 2. exped. conf.* citans *Cõn. Prap.* & *Lugo* docet,
 posse & debere absolvi absolutè, etsi sit absens,
 qui de signo coram se dato testatus fuit. Demique
 si nullum signum dederit, nullo modo absolven-
 dus est, cum actus judicialis non exerceatur, nisi
 præcellerit accusatio: licet enim recentiores qui-
 dam, ut *Tambur. de exped. conf. l. 2. cap. 10.* citans
Homo bonum & Mofes Item *Phil. Servius in ami-
 co fidele, p. 3. cap. 1. Ant. de lit. Barth. de S. Faust. Et c.*

censeant posse, imò debere absolvi sub conditio-
 ne, dummodò aliàs probè & Christianè vixerit,
 cò quòd præsumi possit interius elicuisse contriti-
 onem, idque *Dia p. 4. t. 4. R. 92. & p. 9. t. 6. R. 20. ex*
aliis 12. iudicet probabile; ab aliis tamen meritò
 rejicitur, ut *Suar. Vasq. Còn. Mercer. Lugo, d. 17. f. 3.*
Malder &c. ipsoque *Diana l.c. & aliis. 12.* apud
Aversam; quia deest omnis externa confessio,
 quam esse partem essentialè hujus Sacramenti,
 constat ex *Trident. sess. 14. can. 9.* & ex nullo si-
 gno rationabiliter præsumi potest, ut suppnò.
Lugo, l.c. Averfam. q. 10. f. 18. ubi notat absolu-
 tionem, quæ iis, qui inscripti sunt in Societatem
 Rosarii, solet in infirmitate impendi sine omni
 confessione, non dari tanquam sacramentalem,
 nec in ordine ad conficiendum Sacramentum, sed
 ad indulgentiam, & remissionem pœnæ conse-
 quendam.

Secunda. Quando vel pœnitenti, vel confes-
 sario imminet periculum vitæ, quod nec illum
 integrè confiteri, nec hunc audire patiatur, suf-
 ficat integritàs formalis. Ratio; quia tunc materi-
 alis non est possibilis moraliter: quod valet fe-
 quentibus casibus.

1. Si pœnitens, v. g. infirmus, uno, altero ve pec-
 cato dicto deficiat, vel sit grave periculum ne de-
 ficiat.

2. Si infirmus volens confiteri, dum ei fertur
 viaticum, deprehendatur multas confessiones fe-
 cisse invalidas, & gravitas morbi non patiatur di-
 lationem absolutionis. *Gran. Zambr. Dian. p. 5. t.*
3. R. 57.

3 Si ipse Sacerdos in periculo constitutus, videatur ante moriturus, quam pœnitens absolvatur.

4. Si tempore pestis, prudentum iudicio mortaliter certum periculum sit, ne confessarius inficiatur, qui si tamen totam audire velit, tenebitur eam pœnitens.

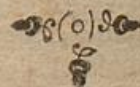
5. Si immineat confictus, vel sit multitudo moribundorum, v. g. in naufragio, nec possint omnes audiri. In quo casu possent etiam omnes simul, ab uno peccato, quod minus infamat, (vel etiam secundum quosdam, si aliter fieri non possit, dicendo in genere se esse peccatores) absolvi dicendo: *Ego vos absolvo, &c. v. Sa. V. Absolutio, & C. de sacr. d. 7. dub. 9.*

Tertia. Quando ex confessione certi peccati, et circumstantiæ, timetur meritò grave damnum proprium, vel alienum, sive confessari, sive alterius, corporale vel spirituale, potest id reticeri. Ratio, quia præceptum divinum de integritate, non obligat cum tanto incommodo, quod tantum se posse, ut peccares confitendo, v. g. 1. Si Sacerdos certum peccatum sit revelaturus, (intelligitur cum *Côn. C. Lugo, d. 26. n. 217.* quod pœnitens se non teneatur revelare.) 2. Si sciat v. g. mulier, ex certo peccato sibi, vel confessario fore periculum ruinæ. 3. Si pœnitenti inde immineat grave damnum, vel periculum vitæ vel fame. In his tamen casibus videtur requiri necessitas confitendi, v. g. ob communionem annuam, vel si longo tempore alioqui esset differenda. *v. Fill t. 27. ca. 6. C. Lugo, l. c.* Ubi monet, talia damna aut pericula non facile fingenda esse; & quidem in Religioso vix posse locum habere, Quar.

Quarta. Si quis aliquod peccatum, vel circumstantiam non possit confiteri sine violatione sigilli, v. g. si invalidè absolviſſes ſimoniacum, nec poſſes confiteri, niſi illi, qui facilè inde poſſet conſpicere, quisnam ille eſſet.

Ex omnibus ſuprà dictis ſequitur, excuſari etiam ſequentes ab integritate materiali. 1. Qui habent caſum reſervatum, de quo *infra* & *Laym. l. 5. c. 12.* 2. Scrupuloſum, qui perpetuò angitur de obliſis. 3. Quem Sacerdos abſolvit ante finem, nolens omnia audire, ut habet *Bon. hic.* 4. Quem fallit memoria, ita ut dicat, ſe ſcire in genere, quod peccaverit mortaliter, non occurrere autem ſpeciem peccati; etſi tunc veniale aliquod addere ſit conſultum. Ita *Con. & Laym. l. c.* contra *Sotum & Medin.* 5. Eum, qui extreme rudis, vel ſimplex dicit ſe dolere de peccatis, nullum tamen in ſpecie, ne veniale quidem ſciat dicere: qui etſi ſpeculativè loquendo poſſet abſolvi, practicè tamen non expedit, ſed data benedictione permittatur communicare. Ita *Laym l. c.* 6. Qui aliquod peccatum non poteſt confiteri, ſine complicitis infamatione, v. g. ſi peccaſſes cum matre, vel ſore, quam confellarius noſſet, (tunc enim ſi alium confellarium non poteſt habere, quem aliàs adire tenereris) ſufficeret, imò deberet dici, quod animo cum ea, vel in genere, cum aliqua fornicationem, vel inceſtum commiſiſſes, reticendo gradum primum, vel ſecundum, quoad licebit ſine manifeſtatione complicitis cum propoſito confitendi integre Sacerdoti alteri, proxima occasione. Ita probabiliter *Navar. c. 7. Ban. Con. Valent. Prapof. hic*

dub. 6. Gamaz. &c. Ratio est, quia quando duo præcepta divina concurrunt, naturale & positivum, quæ simul servari non possunt, præferendum est naturale; quia strictius obligat. Et si probabiliter contrarium doceant *Fill. Suar. Vsq. l. 1. c. 1. Lugo, a. 16. num. 394. Hur. Cón. & alii commun.* Unde talis saltem non tenebitur tacere id peccatum, ne complicem infamet, nisi commodè possit; (quod *C. Lugo* extendit etiam ad non complicem, sine cujus manifestatione peccatum explicari non potest) ideoque confessorio curandum, ne nominentur personæ, nisi ad pœnitentis directionem opus esset; tunc enim infamia ista non tanti æstimatur, eamque sibi imputet, qui peccavit. Conferendum tamen est commodum directionis, cum infamia. Ratio supra dictorum omnium, quia in his casibus moraliter non potest fieri confessio materialiter integra. *Laym. c. 8. Fagund. p. 1. c. 3. v. Dian. p. 3. l. 4. c. 64. & 131. & p. 1. t. 7. R. 40. Less. l. 2. c. 11. d. 1. Tamb. de exped. conf. l. 2. c. 9. §. 2.* ubi docet probabile esse, quod talis pœnitens propter solam consolationem, quam sentit ab amico vel doctoro Confessario, possit ei confiteri, et si alium habere possit.

ARTICULUS III.

Qua sint reliqua conditiones confessionis?

Resp. Præter integritatem sunt hæ tres :

Prima, ut sit vocalis, scilicet ordinariè: idq; propter usum, & praxin Ecclesiæ graviter obligantem; nisi subsit justa causa, ut impotentia, sive physica, sive moralis : quæ si adsit, potest fieri nutu, scripto, aliove signo, v. g. si quis ob anxietatem loqui non possit; aut puella supra modum verecunda, aliter si non possit explicare, quam scripto, quod a confessario lecto, addat voce, de his me accuso. *Suar. V. s. q. C. Lugo, Laym. l. 5. t. 6. c. 6. num. 3.* Imò qui aliter non potest, tenetur juxta communem sententiam confiteri per nutus, aut scriptum, tempore præcepti: etsi id, quoad scripturam, non admittant, *Navar. Tol. Sorus. Valent Dian. extra articulum mortis. v. C. Lugo, d. 15. num. 87.* Similiter suadendum esse surdis, ut confiteantur scripto, (licet ad id non teneantur) ne ab aliis audiantur. Eandemque ob causam eos non interrogandos, nisi de planè necessariis, ex *Possev. docet Dian. p. 3. t. 4. R. 127. & p. 3. t. 6. R. 5* Unde resolves hunc Casum.

Is, qui extra necessitatem, totam confessionem facit nutu, vel scripto, mortaliter peccat, ac consequenter non absolvitur. *Dian. p. 3. t. 4. R. 127. ex Sylv. v. Föll. tom. 1. t. 7. c. 1. Cõn. d. 6. dub. 1, Suar. d. 25. f. 3. n. 5.*

Secun-

Secunda Conditio, ut sit secreta, id est, ut fiat in confessorio Sacerdoti, non quidem ex necessitate, sed ut in ecclesiâ. Publica autem, qualis in naufragio, gratia hospitali; ubi alii adjacent, vel per interpretem, non obligat (saltem respectu peccatorum occultorum) nisi ex charitate sui cum, qui in articulo mortis dubitat de contritione; ac tum ad hoc sufficit ea confiteri, quæ minorem pariunt infamiam. Ita *Suar. Fagunâ. Dian. p. 3. t. 4. R. 29. & 119.* resolves.

Si quis peccata in prioribus confessionibus oblita esset, non teneretur etiam in articulo mortis ea confiteri publicè, vel per interpretem: quia peccatorum oblitorum confessio tantum obligat præcepto positivo divino, quod in hoc casu resolat. v. *Laym. ca. 6. Dian. p. 3. t. 4. R. 128. & 119.*

Tertia Conditio, ut sit vera. Quod requiritur essentialiter in materia substantiali & necessitate, quia alias in re gravi decipietur iudex: neque esset confessio integra, ideoque irrita. Non tamen in materia libera, tum quia falsitas signi in accusatione circa materiam accessoriam, non irritat sententiam irritam; tum quia talis tantum peccat venialiter, cum non sit graviter injurius Sacerdoti, nec sacramento. Ita *Navar. Suar. & 119.* resolves.

I. Non est mortale, nec irritat Sacramentum. Si in confessione mentiaris leviter, circa res non pertinentes, aut non necessarias ad Sacramentum, v. g. si historiam falsam narres, vel si neges veniale, vel mortale, quod non teneris confiteri. Si falsò te accuses de veniali; quod tamen mortale

grave erit, si id facias non dando aliam materiam, cum sic formam reddas irritam, & sacramentum: nisi tamen facias ex scrupulo, perturbatione. Ita *Suar. Fill. tom. 1. t. 7. ca. 4. Laym. l. 4. t. 6. ca. 8. Dian. p. 1. t. 4. R. 69.*

II. Sacrilegium est, & absolutio nulla: 1. Si mortale, quod confiteri teneris, & putas esse, neges, aut negas, ne intelligatur 2. Ut communiter docetur contra *Sylv* si mortale tibi falso imponas, nisi tamen fiat ex simplicitate, scrupulo, & c. 3. Si neges vel mentiaris circa peccata alias ritè absoluta, quando Confessarius, ut Judex vel Medicus deus, aliquid, ut necessarium ad præsentem confessionem interrogat, *Lugo, d. 14. s. 10. Tamb. l. 2. c. 10. §. 2.* secus si ad præsentem confessionem non faciat. *Ibid.*

ARTICULUS IV.

Quando confessio sit invalida, & quomodo iteranda?

Resp. I. Id contingit ex duplici capite. *Primo* ex parte confessarii, si jurisdictionem habuit, vel certè impediram per censuram, vel si formam substantialiter vitia vit; vel non intendit absolvere; vel peccatum nullum intellexit.

Dico, *nullum*: quia si ob surditatem, somnum, vel distractionem, aliqua licet mortalia non intellexerit, sine culpa pœnitentis, probabilius est. valuisse absolutionem, ac postea tantum repetenda esse non audita, ut contra *Sylv. Anton. Navar. & alios,*

*alios, docet Henric. Laym. l. 5. tr. 6. c. 9. Dicitur
 ref. 198. Addo, sine culpa : quia si semidormiens
 mala fide confitearis, peccas, & confessio est
 invalida, ideoque repetenda l. 1. cap. 10. §. 3. Denique
 addunt aliqui cum Tol. si confessarius indoctus
 non potuit discernere mortale & veniale, iurata
 esse. Verum id Suar. & Laym. & alii passim
 dicunt, & quidem, etiamsi Confessarius putasset
 esse veniale, quod fuit mortale: ideoque confes-
 sionem bona fide tali factam, non esse opus repe-
 tere. Ita & Henric. Sanch. 1. mor. cap. 10. n. 69. Dicitur
 p. 3. t. 4. R. 121. contra Vasq. Dixi, bona fide: quia
 mala fide, v. g. quia quæsiuisti talem Confessari-
 um, qui tibi mederi non possit, debes repetere
 cum enim actu peccaveris, dum confitereris, non
 fuisti ritè dispositus, ideoq; nec absolutus. Tamen
 l. 2. c. 10. §. 3. Denique, si finita confessione au-
 digas Confessarium aliqua non percepisse (sive
 propter somnum, sive distractionem) nescias
 tamen, quæ sint illa, teneris reperere confessionem,
 si brevis fuerit, quia de singulis prudenter potest
 dubitare: si autem longa fuerit, ait Tamen non
 non teneri, ob rationem contrariam; & satis est
 confiteri, quod dubites, an aliquod ex tuis pecca-
 tis Confessor percepit.*

*Secundo. Invalida est ex parte pœnitentis, si
 fuit excommunicatus, de quo infra, si mortaliter
 excommunicatus, vel de eo se falsò accusavit; si mortaliter
 negligens fuit in examinanda conscientia, item si
 fuit atritus (quod patere solet inde, si sponte que-
 sierit confessarium surdum, indoctum, cœcum,
 &c. vid. Sanch. loc. cit. si nolit tollere occultos*

(cc. v. *Dian. p. 4. t. 4. R. 201.*) quibus addi potest, ut plurimum, si peccatum carnale confessus sit suo complici.

Resp. II. Si confessio apud eundem confessarium iteretur, sufficit uno verbo in communi se accusare de peccatis ante illi cognitis, dummodo istorum recordetur, saltem in confuso, aut status ac vitæ hominis in communi, aut pœnitentiæ à se impositæ, ut docet *Vasq. Tol. Lay. Sa. Dian. p. 3. t. 4. ref. 123.* Imò si nihil horum, sed tantum, quod sibi confessus fuerit, recordetur, validè, etsi illicitè, absolutum purat, *Lay. & Dian. l. c.* Idem absolutè docet *Gran. & Mercerus in 3. p. q. 9. n. 1.* cum quibus *Dian. p. 5. t. 14. R. 51.* se retractans, probabile censet, quod etiam licitè possit absolvere.

Resp. III. Rarè obest defectus ex parte confessarii, si pœnitens eum inculpabiliter ignorat: quia in confessione sequenti absolvetur etiam ab iis, à quibus se bona fide absolutum purabat. *Vnde resolves.*

Is, qui à puero peccatū aliquod grave, v. g. molitiam, inculpabiliter omisit, ut quia putavit leve esse, vel nullum, non idè tenetur repetere alia peccata (vel confessiones intermedias) sed hoc tantum, ut docet *Bon. Sanch. tom. 1. l. 1. ca. 16. Vasq. in 1. p. tom. 4. q. 92. Sancius, Lay. hic ca. 9.* addens, si simplex rusticus, qui tota vita tantum fecit confessiones generales, nihil confitens in specie, nec aliter instructus sit, etsi is validè sit absolutus, cum onere, ut cum melius cognoverit, omnia subjiciat clavibus; si tamen veniat, quando ingens est copia pœnitentium, ut tunc disponi non possit
ad

ad omnia repetenda, posse eum absolvi, auditum
 men peccatis ab ultima confessione factis, cum
 obligatione, ut melius faciat. Ita *Laym. l. 1. c. 1. §. 1.*
4. v. Dian. p. 3. t. 4. R. 108. ubi addit ex *Nar. de*
Beja. Vasq. Regim. tom. 1. l. 6. ca. 5. §. 3. n. 133. & *Suarez*
Sancio, etsi ex errore culpabili mortaliter, quod
 tum tale, v. g. mollitiei (vel numerum, aliam
 circumstantiam necessariam) omiseris, non
 teneri repetere confessiones intermedias, si
 fide, & legitime factas, (in quibus ex naturali
 livione defectum illum non fueris confessus),
 validæ fuerint, & maneant validæ.

DUBIUM IV.

De Satisfactione.

ARTICULUS I.

Quæ ejus necessitas, & quantitas?

Resp. I. Satisfactio, seu pœnitentia à confessio
 data, est necessaria necessitate, non sacramentali
 sed præcepti, ideoque à confessario regulariter
 imponenda est, (secundum *Suar. & Regim. tom. 1.*
l. 7. n. 12. sub mortali *Card.* tamen de *Le go. c. 1. §. 1.*
 ex parvitate materiæ posse venialiter peccari,
 v. d. 25. num. 47. v. g. si ob peccata venialia
 pœnitentia esset injungenda, ejus enim voluntaria
 omissionem venialem tantum esse. Ita etiam
Dian. p. 6. t. 6. R. 44.) Et quidem proportione
 tum peccatis, tum facultati pœnitentis. Ratio
 oris est, quia est pars sacramenti, non essentialis